

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS BESLUTNING (Afdelingen for Fornyset Prøvelse)

9. september 2014

»Fornyset prøvelse«

I sag C-417/14 RX,

angående et forslag om fornyset prøvelse fremsat den 9. august 2014 af førstegeneraladvokaten i henhold til artikel 62 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol,

har

DOMSTOLEN (Afdelingen for Fornyset Prøvelse)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz (refererende dommer), og dommerne E. Juhász, A. Rosas, D. Šváby og C. Vajda,

truffet følgende

Beslutning

- 1 Førstegeneraladvokatens forslag om fornyset prøvelse vedrører dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Appelafdelingen) i sag Missir Mamachi di Lusignano mod Kommissionen (T-401/11 P, EU:T:2014:625). Ved denne dom ophævede Den Europæiske Unions Ret dommen afsagt af Retten for EU-personalesager i sag Missir Mamachi di Lusignano mod Kommissionen (F-50/09, EU:F:2011:55), hvorved Europa-Kommissionen blev frifundet i søgsmålet vedrørende Unionens ansvar uden for kontraktforhold, anlagt af Livio Missir Mamachi di Lusignano med påstand om dels annullation af Kommissionens afgørelse af 3. februar 2009, hvorved denne afslog hans krav på erstatning for skade som følge af drabet på hans søn, Alessandro, som var EU-tjenestemand, dels om, at Kommissionen tilpligtedes at betale sagsøgeren og de ydelsesberettigede pårørende efter sagsøgerens søn forskellige beløb som erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade som følge af dette drab.
- 2 Dette søgsmål støttes på Kommissionens tilsidesættelse af sin pligt til at sikre sine tjenestemænds beskyttelse og har til formål at opnå erstatning for den ikke-økonomiske skade, som tjenestemanden personligt har lidt, og som sagsøgeren gør krav på på vegne af den afdøde tjenestemands børn i deres egenskab af dennes ydelsesberettigede pårørende, samt erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren og den afdøde tjenestemands børn har lidt i deres egenskab af denne sidstnævntes familiemedlemmer.
- 3 Hvad angår påstanden om erstatning for den skade, som sagsøgeren og den afdøde tjenestemands børn har lidt, konkluderede Den Europæiske Unions Ret, at Retten for EU-personalesager burde have fastslået, at den ikke var kompetent til at påkende dette krav, der er omfattet af Den Europæiske Unions Rets kompetence. Følgelig burde Retten for EU-personalesager have henvist sagen til Den Europæiske Unions Ret i henhold til artikel 8, stk. 2, i bilag I til statuten for Den Europæiske Unions Domstol.

- 4 Hvad angår påstanden om erstatning for den ikke-økonomiske skade, som tjenestemanden led inden sin død, har Den Europæiske Unions Ret fastslået, at Retten for EU-personalesager, om end den var kompetent til at træffe afgørelse herom, med urette afviste påstanden med henvisning til reglen om »overensstemmelse« mellem påstanden og den administrative klage. Idet tvisten med hensyn til denne påstand ikke var moden til påkendelse, fastslog Den Europæiske Unions Ret, at dette aspekt af søgsmålet burde hjemvises til Retten for EU-personalesager. Imidlertid ville Retten for EU-personalesager være forpligtet til at fastslå, at der for den selv og Den Europæiske Unions Ret var indbragt sager, der havde samme genstand, og ville i henhold til artikel 8, stk. 3, andet afsnit, i bilag I til statuten for Domstolen følgelig være forpligtet til at erklære sig inkompetent, således at Den Europæiske Unions Ret kunne træffe afgørelse i disse sager.
- 5 Under disse omstændigheder, og idet den anså sig for at være kompetent til at påkende alle påstandene, besluttede Den Europæiske Unions Ret at henvise sagen i sin helhed til sig selv i sin egenskab af retsinstant i første instans.
- 6 Det følger af artikel 256, stk. 2, TEUF, at de afgørelser, der træffes af Den Europæiske Unions Ret efter appel til prøvelse af afgørelser truffet af Retten for EU-personalesager på de betingelser og med de begrænsninger, der er fastsat i statuten for Domstolen, undtagelsesvis kan underkastes fornyet prøvelse ved Domstolen, hvis der er alvorlig risiko for, at EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng kan påvirkes.
- 7 Førstegeneraladvokatens forslag om fornyet prøvelse af 9. august 2014 er støttet på artikel 62 i statuten for Domstolen, hvorefter førstegeneraladvokaten, såfremt denne finder, at der er en alvorlig risiko for, at EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng kan påvirkes, kan foreslå Domstolen at foretage en fornyet prøvelse af den afgørelse, der er truffet af Den Europæiske Unions Ret.
- 8 Det fremgår i denne henseende af artikel 193, stk. 4, i Domstolens procesreglement, at Afdelingen for Fornyset Prøvelse, når den bliver forelagt et sådant forslag til fornyet prøvelse, beslutter, om en afgørelse truffet af Den Europæiske Unions Ret skal undergives fornyet prøvelse, og at der, når dette er tilfældet, i beslutningen om at undergive en afgørelse truffet af Den Europæiske Unions Ret fornyet prøvelse, alene anføres de spørgsmål, som skal gøres til genstand for fornyet prøvelse.
- 9 I det foreliggende tilfælde finder Afdelingen for Fornyset Prøvelse, at der bør foretages en fornyet prøvelse af dom Missir Mamachi di Lusignano mod Kommissionen (EU:T:2014:625).
- 10 Det spørgsmål, der skal gøres til genstand for nævnte fornyede prøvelse, fremgår af punkt 2 i denne beslutnings konklusion.

På grundlag af disse præmisser beslutter Domstolen (Afdelingen for Fornyset Prøvelse):

- 1) **Der foretages en fornyet prøvelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Appelafdelingen) i sag Missir Mamachi di Lusignano mod Kommissionen (T-401/11 P, EU:T:2014:625).**
- 2) **Den fornyede prøvelse vedrører spørgsmålene om, hvorvidt dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret i sag Missir Mamachi di Lusignano mod Kommissionen (T-401/11 P, EU:T:2014:625) påvirker EU-rettens ensartede anvendelse eller sammenhæng derved, at den nævnte ret som appelinstans har anset sig for at være kompetent til i egenskab af retsinstant i første instans at påkende en sag om Unionens ansvar uden for kontraktforhold,**
 - **der støttes på en institutions tilsidesættelse af sin pligt til at sikre sine tjenestemænds beskyttelse**

- **der er anlagt af tredjeparter i deres egenskab af ydelsesberettigede pårørende til en afdød tjenestemand såvel som i deres egenskab af medlemmer af en sådan tjenstemands familie, og som**
 - **har til formål at opnå erstatning for den ikke-økonomiske skade, som den afdøde tjenestemand personligt har lidt, såvel som den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som dennes pårørende har lidt.**
- 3) **De berørte, der er omhandlet i artikel 23 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, og parterne i sagen for Den Europæiske Unions Ret opfordres til at indgive deres skriftlige bemærkninger om disse spørgsmål til Den Europæiske Unions Domstol inden for en frist på en måned fra forkyndelsen af denne beslutning.**

Underskrifter